

OPINIÓ

La setmana passada es va aprovar al Ple del Parlament de Catalunya la llei dels drets de les persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals i per l'eradicació de l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia, una llei que és un pas endavant, un pas ferm cap al reconeixement dels drets de les persones LGTBI.

Uns drets, d'altra banda, reconeguts a la legislació nacional i estatal, tant l'Estatut de Catalunya i la Constitució ho recullen, però que no s'apliquen amb suficient entusiasme. (No deixa de ser curiós que, en el cas de la C.E., una llei orgànica que s'utilitza sempre que es vol anar al "bé general" es posa en boca de tothom quan cal frenar drets democràtics i no s'aplica de forma quotidiana i contundent pels drets socials reconeguts: dret al treball, a

l'habitatge, a la no discriminació... però em centro de nou en la llei).

Aquesta és una llei reivindicada des del moviment LGTBI, impulsada des del govern l'any 2009, que volia recollir les polítiques promogudes en aquest àmbit (polítiques avançades i reconegudes internacionalment) que volia visibilitzar situacions invisibles i actuar de forma clara, anant més enllà de la lluita contra la discriminació per orientació sexual o identitat de gènere. No es tracta només de posar mesures paliatives i accions positives per acabar amb la discriminació sinó de fer possible sancions a aquelles persones o organitzacions que instessin o que portessin a terme aquesta discriminació i agressions lgtbfòbes. Ara aquesta llei és una realitat. Han calgut alguns anys de reivindicacions, anys de treball i molts esforços personals i col·lectius que, quan s'apliqui la llei, es veuran reconeguts.

La Generalitat va impulsar polítiques clarament compromeses amb l'avenç dels drets LGTBI l'any 2006, polítiques que han patit retallades i passes enrere. Cal recordar, per exemple, que el Govern va decidir deixar de formar part de la ILGA (International Gay & Lesbian Association) l'any 2011 argumentant els pressupostos (60 € de quota l'any) mentre el que feia era tirar marxa enrere el lideratge en polítiques LGTBI a nivell internacional; un lideratge que havia iniciat una xarxa de països (no sempre estats) que prenién Catalunya i les seves polítiques com a model. La llei, redactada, amb procés de participació fet i altament consensuada, va ser guardada i es tornava a posar en dubte la seva necessitat.

El moviment LGTBI la va defensar, reclamar, reivindicar i va aconseguir que els grups parlamentaris d'ERC, PSC, IC-V-EUiA i CUP l'avalessin i presentessin com a proposició de llei al Parlament el 9 de maig del 2013.

Han estat, doncs, anys de debat en els que el país ha anat movent fitxa. La mobilització ciutadana ha reclamat un estat propi, la mobilització ciutadana ha reclamat un país avançat i, finalment, el Parlament ha començat a reconèixer la necessitat de polítiques antidiscriminatòries que ens dotin d'instruments i empoderin les persones del col·lectiu LGTBI per combatre aquesta discriminació. Ja hi ha hagut prou agressions, prou morts, prou bullyinglgtbfob, prou suïcidis... pel sol fet d'estimar i ser com se sent o com es vol.

Ara Catalunya torna a ser pionera en drets, ara avancem de bracet amb els drets socials i nacionals. Calen encara moltes passes tan fermes com aquesta per ancorar un projecte social que doni respostes a la ciutadania que es mou, aquest és un gran pas que reconeix els drets que algunes lleis han deixat invisibles i alguns governs prefereixen al calaix.